

Arrest

nr. 218 685 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 6 september 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2018 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: L., L. (..)

Nationaliteit :Tsjechische Republiek

Geboortedatum : 04.03.1970

Geboorteplaats: Nymburk

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (..) GENT.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 19.09.2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer en verkreeg op 23.04.2018 de E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene sedert januari 2018 financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 25.06.2018 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 06.08.2018 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende documenten voor: visitekaartjes van verschillende bedrijven waar hij zich heeft aangeboden, inschrijving interimkantoor en inschrijvingsbewijs bij de VDAB.

Uit nazicht van het dossier en navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene gewerkt heeft tot 06.12.2017. Nadien is hij niet één dag meer gemeld en dus tewerkgesteld geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is immers niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB en in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte periode te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Een inschrijving in een interimkantoor geeft geen garantie op tewerkstelling. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, met er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en hij al sedert januari 2018 leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet behouden.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief dd. 25.06.2018 van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.42bis, §1, 3de lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Uit het dossier blijkt niet dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het onderhavig beroep conform artikel 39/79, 7° van de vreemdelingenwet schorsende werking heeft waardoor geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan genomen worden zolang het beroep hangende is. Zij stelt dat verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het vorderen van de schorsing van de bestreden beslissing. Het feit dat zij zou zijn afgevoerd van het rijksregister naar aanleiding van de in casu bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de schorsende werking van onderhavig beroep en haar beschouwingen daaromtrent zijn niet dienstig. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.2. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL

- *Schending van het artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

5.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

5.1.2

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.1.3.

De verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar artikel 42bis §2 Vw dat het volgende stelt:

"Artikel 42bis

[...]

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

De verwerende partij kreeg van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeheer regelmatig meldingen over het feit dat verzoeker sedert januari 2018 financiële steun ontvangt van het OCMW.

De verwerende partij verstuurde daarom op 25/06/2018 een brief naar de gemeente van de verzoeker om hem uit te nodigen nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische situatie of bestaansmiddelen. De verzoeker kreeg hier op datum van 06/08/2018 kennis van.

De verzoeker legde vervolgens visitekaartjes van verschillende bedrijven voor waar hij zich heeft aangeboden, inschrijving interimkantoor en inschrijvingsbewijs bij de VDAB.

Op datum van 23/08/2018 werd de verzoeker erkend als persoon met een handicap (zie stuk 3). Uit het attest blijkt dat de zelfredzaamheid van de verzoeker is verminderd met 9 punten.

Deze punten worden als volgt verdeeld: 2 punten voor verplaatsing, 1 punt voor het bereiden en nuttigen van voedsel, 2 punten voor hygiëne en zich kleden, 2 punten voor de onderhoud van de woning en huishoudelijk werk, 1 punt voor het inschatten en vermijden van gevaar, 1 punt voor communicatie en sociale contacten. De geldigheidsperiode van deze zelfredzaamheidsvermindering loopt van 01/05/2018 tot 31/08/2021.

De verwerende partij, een krachtige administratie die toegang heeft tot een brede waaier van databanken en op verschillende fronten inlichtingen kan verzamelen, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door de erkenning van de verzoeker als persoon met een handicap niet in de beoordeling te betrekken. De erkenning van de verzoeker als persoon met een handicap dateert immers van voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De verwerende partij verkrijgt immers inlichtingen over het feit dat de verzoeker steun van het OCMW ontvangt en gaat niet na wat de oorzaak hiervan is.

Een zorgvuldig onderzoek vereist immers ook de zoektocht naar elementen die in het voordeel van de verzoeker spreken en aanleiding kunnen geven tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

De verzoeker stelt vast dat verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd op basis van artikel 42bis § 2, 2° en 3° Vw, doch niet van 1° van hetzelfde artikel.

Het feit dat de verzoeker erkend is als een persoon met een handicap is op verschillende vlakken van zijn situatie relevant.

Uit de beslissing blijkt immers duidelijk dat de verzoeker een medische aandoening heeft, waardoor zijn zelfredzaamheid gedaald is met 9 punten. De verwerende partij ging echter niet na of de verzoeker ten gevolge van zijn verminderde zelfredzaamheid al dan niet arbeidsongeschikt is.

De verzoeker wenst er echter op te wijzen dat hij weldegelijk voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42bis § 2, 1° Vw: "hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt"

Hij is immers arbeidsongeschikt en dit voor een tijdelijke duur.

De verzoeker is immers op objectieve wijze medisch onderzocht door het Directie-Generaal voor personen met een handicap en deze heeft vastgesteld dat hij lijdt aan een aandoening waardoor zijn zelfredzaamheid met 9 punten is verminderd en hij hierdoor arbeidsongeschikt is.

De verzoeker stelt dat het feit dat hem een inkomensvervangende tegemoetkoming hem geweigerd is, niet betekent dat hij arbeidsgeschikt is (zie stuk 4). De voorwaarde van de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap is immers een daling van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt (art. 2 van de wet van 21 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming van personen met een handicap). De verzoeker wordt wel een integratietegemoetkoming toegekend ten belope van 4.206,76 EUR per jaar.

Uit deze weigering volgt echter niet dat de verzoeker voor 100 % arbeidsgeschikt is.

De verzoeker benadrukt nogmaals dat hij arbeidsgeschikt is doch niet voor 1/3 of minder ten aanzien van een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt. De wet preciseert echter niet welke graad van arbeidsongeschiktheid vereist is voor het behoud van het verblijfsrecht.

Verder wenst de verzoeker erop te wijzen dat zijn arbeidsongeschiktheid slechts tijdelijk is. De vermindering van zelfredzaamheid wordt immers vastgesteld voor een periode van 01/05/2018 tot 31/08/2021 (zie stuk 3).

De verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 42bis § 2,1° Vw, hij is immers arbeidsgeschikt ingevolge van ziekte of arbeidsongeval en deze ongeschiktheid is tijdelijk.

De verwerende partij oordeelt onzorgvuldig door hieromtrent geen bijkomende inlichtingen in te winnen bij de verzoeker of de FOD Sociale zekerheid. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij op regelmatige basis inlichtingen van diverse diensten ontvangt.

Een proactieve aanpak is echter geen onredelijk vereiste.

De verwerende partij maakt een onzorgvuldige beoordelingsfout door de verzoeker zijn verblijfsrecht te beëindigen terwijl hij voldoet aan de voorwaarde van artikel 42bis § 2,1° Vw.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikelen 40, §4 en 42bis van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven, met name de redenen waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij erkend werd als persoon met een handicap op 23 augustus 2018. Deze erkenning dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing en de verwerende partij, die een krachtige administratie is die toegang heeft tot een brede waaier van databanken en op verschillende fronten inlichtingen kan verzamelen, heeft hier ten onrechte geen rekening mee gehouden. Immers is de verwerende partij de oorzaak waarom verzoekende partij steun van het OCMW ontvangt niet nagegaan. Verwerende partij is niet nagegaan of verzoekende partij al dan niet arbeidsgeschikt is. Verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarde van artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet. Zij is immers arbeidsgeschikt voor bepaalde duur.

3.5. In casu wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd met toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede

lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.6. De Raad stelt vast, en de verzoekende partij erkent dit trouwens ook in haar verzoekschrift, dat de verwerende partij op 25 juni 2018 een brief heeft gestuurd naar de verzoekende partij met de uitnodiging nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen.

Uit dit schrijven van 25 juni 2018 blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij wijst op artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid van verzoekende partij om stukken dienaangaande voor te leggen. Dit schrijven werd haar op 6 augustus 2018 ter kennis gebracht.

Verzoekende partij heeft op 31 augustus 2018 in reactie op de brief van de verwerende partij volgende stukken voorgelegd aan het bestuur:

- visitekaartjes van verschillende bedrijven waar zij zich heeft aangeboden
- inschrijving interimkantoor
- inschrijvingsbewijs bij de VDAB.

Verzoekende partij ontkent noch betwist in het verzoekschrift dat zij slechts tot 6 december 2017 gewerkt heeft en nadien niet meer.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij onder de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet valt, met name dat zij haar verblijfsrecht als werknemer behoudt indien zij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, waarbij zij verwijst naar haar erkenning als persoon met een handicap van 23 augustus 2018, en dit voor een periode van 1 mei 2018 tot 31 augustus 2018.

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partij, ondanks de uitdrukkelijke vraag van verwerende partij om actuele gegevens mee te delen over haar situatie, dit gegeven niet heeft meegedeeld voor het treffen van de bestreden beslissing. Uit niets blijkt bovendien dat de verzoekende partij hiertoe verhinderd was, nu de erkenning dateert van 23 augustus 2018 en de bestreden beslissing pas getroffen werd op 6 september 2018. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door dit element niet mee in de motivering van de bestreden beslissing te betrekken aangezien zij van dit element niet op de hoogte werd gesteld voor het treffen van de bestreden beslissing. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij als administratie maar actief databanken had moeten raadplegen of inlichtingen had moeten inwinnen, gaat

de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij alvorens het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk actief informatie heeft ingewonnen, meer bepaald bij verzoekende partij zelf. In casu dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij nog aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Door zelf na te laten de informatie inzake haar erkenning als persoon met een handicap mee te delen aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, schiet verzoekende partij tekort in haar zorgvuldigheidsplicht, en niet het bestuur.

Verzoekende partij kan het bestuur dan ook niet ten kwade duiden dat het geen rekening heeft gehouden met de erkenning van verzoekende partij als persoon met een handicap bij het treffen van de bestreden beslissing en haar argumentatie dienaangaande is dan ook niet dienstig om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Daarenboven, zoals de verwerende partij ook opwerpt in de nota met opmerkingen, is verzoekende partij al sinds 6 december 2017 niet meer tewerkgesteld en blijkt uit de erkenning als persoon met een handicap dat dit slechts ingaat vanaf 1 mei 2018, bijgevolg pas bijna vijf maanden na het einde van haar tewerkstelling krijgt de verzoekende partij een handicap, zodat geenszins blijkt dat het stopzetten/onderbreken van haar tewerkstelling te maken had met haar handicap. Dit nog daargelaten de vaststelling dat uit de weigering tot het toekennen van een inkomensvervangende tegemoetkoming (stuk 4 van het verzoekschrift) ook blijkt dat de handicap het verdienvermogen van verzoekende partij niet voldoende heeft verminderd van wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verkrijgen wat aldus impliceert dat de handicap van verzoekende partij geenszins een tewerkstelling verhindert of heeft verhindert. Het betoog van verzoekende partij dat haar handicap haar tijdelijk verhindert te werken in het verzoekschrift overtuigt dan ook geenszins. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat haar situatie ressorteert onder artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet.

3.7. Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt niet. Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

- *Schending van het artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 50 § 2,3° KB van 08.10.1981 ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel.*

5.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

5.2.2

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.2.3

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.4

De verzoeker wenst te verwijzen naar artikel 50 § 2, 3° van het KB van 08.10.1981 dat stelt dat werkzoekenden aan de volgende voorwaarden moeten voldoen:

"Artikel 50

[...]

§2

[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Met betrekking tot het behoud van verblijfsrecht als werkzoekende, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoeker aan de eerste voorwaarde voldoet, hij is immers ingeschreven bij de VDAB en heeft gesolliciteerd. Er wordt de verzoeker echter wel verweten dat hij het niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan en stelt dat de verwerende partij onvoldoende met zijn persoonlijke omstandigheden rekening heeft gehouden.

De verzoeker doet immers alles wat in zijn mogelijkheden is om werk te zoeken. Hij is ingeschreven bij de VDAB, hij solliciteert geregeld, hij is ingeschreven in een interimkantoor. Daarnaast heeft in het verleden al gewerkt in België.

Verder ontvangt de verzoeker leefloon, waaruit blijkt dat hij werkbereid is. Artikel 3, 5° van de wet van 26 mei 2002 (RMI-wet) stelt uitdrukkelijk dat werkbereidheid een voorwaarde is voor de toekenning van een leefloon, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is. De werkbereidheid van de verzoeker werd door het OCMW reeds onderzocht. De verzoeker maakt verder ook kans om tewerkgesteld te worden in het kader van artikel 60 Organieke Wet OCMW, waar er naar oplossing en activering op maat wordt gezocht.

Op datum van 23/08/2018 werd de verzoeker erkend als persoon met een handicap (zie stuk 3). Uit het attest blijkt dat de zelfredzaamheid van de verzoeker is verminderd met 9 punten. Deze punten worden als volgt verdeeld: 2 punten voor verplaatsing, 1 punt voor het bereiden en nuttigen van voedsel, 2 punten voor hygiëne en zich kleden, 2 punten voor de onderhoud van de woning en huishoudelijk werk, 1 punt voor het inschatten en vermijden van gevaar, 1 punt voor communicatie en sociale contacten. De geldigheidsperiode van deze zelfredzaamheidsvermindering loopt van 01/05/2018 tot 31/08/2021.

Uit de beslissing blijkt immers duidelijk dat de verzoeker een medische aandoening heeft, waardoor zijn zelfredzaamheid gedaald is met 9 punten. De verwerende partij ging echter niet na wat de invloed van zijn huidige ongeschiktheid is op zijn kans op tewerkstelling. Er werd niets gemotiveerd met betrekking tot dit gegeven.

De verwerende partij is andermaal onzorgvuldig geweest. Het wringt verder des te meer nu deze tijdelijke ongeschiktheid niet aan de wil van de verzoeker is te wijten.

In het licht van bovenvermelde omstandigheden wordt ook nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het België zou uitmaken. Door het feit dat de verzoeker leefloon ontvangt maakt hij nog niet ipso facto een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel uit.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht."

3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking terzake bij het eerste middel.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.11. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.13. Artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

3.14. Verzoekende partij betoogt dat zij niet akkoord kan gaan met het motief dat zij niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden. Zij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij wijst erop dat zij alles in het werk stelt om werk te zoeken en dat zij in het verleden al gewerkt heeft. Het gegeven dat zij een leefloon ontvangt toont haar werkbereidheid aan. Zij maakt ook kans op tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW-wet. Verder werd de invloed van haar handicap op haar kans op tewerkstelling niet nagegaan. Zij meent ook dat zij geen onredelijke belasting uitmaakt voor het sociale bijstandstelsel.

3.15. De Raad wijst erop dat de verwerende partij de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar zoektocht naar werk wel degelijk beoordeeld heeft en als volgt heeft geoordeeld: *“Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is immers niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB en in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte periode te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Een inschrijving in een interimkantoor geeft geen garantie op tewerkstelling. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, met er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.”* De Raad acht deze beoordeling in het licht van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins kennelijk onredelijk. Immers dient nogmaals benadrukt te worden dat verzoekende partij al sinds 6 december 2017 niet meer is tewerkgesteld en zij voor de rest enkel maar een inschrijving in een interimkantoor – bovendien pas daterende van 30 augustus 2018! waaruit blijkt dat zij tot na het schrijven van de verwerende partij gewacht heeft om zich in te schrijven – voorlegt alsook enkele visitekaartjes van bedrijven (vaak ook daterende van na het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken) waaruit blijkt dat zij geen werk hebben voor verzoekende partij. Bij gebrek aan informatie omtrent diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen, is het aldus geheel redelijk te stellen dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken, haar tewerkstelling in het verleden alsook de overtuiging te zijn

toegedaan dat zij wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het argument dat haar werkbereidheid blijkt uit het feit dat zij een leefloon ontvangt, maakt evenmin dat de motieven van de bestreden beslissing ontkracht worden. Immers is het niet omdat men werkbereid is - voor zover verzoekende partij al geloofd kan worden dat zij werkelijk bereid is tot werken nu de stukken die zij daartoe voorlegt uiterst mager zijn en eerder wijzen op een werkonwilligheid (geen tewerkstelling meer sinds 6 december 2017 en pas ten vroegste op 9 juli 2018 (blijkens de visitekaartjes) opnieuw stappen ondernomen om zich te gaan aanbieden voor werk - dat men ook een reële kans maakt op tewerkstelling. Haar betoog dat zij in aanmerking komt voor een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wordt voorts ook geenszins gestaafd.

Verzoekende partij ent zich voorts terug op haar erkenning als persoon met een handicap maar de Raad benadrukt nogmaals dat, naast het feit dat dit gegeven niet gekend was door de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing (zie bespreking eerste middel), uit niets blijkt dat deze handicap haar verhindert (verhinderd heeft) deel te nemen aan de arbeidsmarkt of actief op zoek te gaan naar werk (zie eveneens bespreking van het eerste middel) en aan te tonen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

3.16. Waar verzoekende partij nog betoogt dat niet blijkt dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wijst de Raad erop dat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer men niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 bedoelde voorwaarden, wat voor verzoekende partij betekent dat haar verblijfsrecht kan beëindigd worden wanneer zij geen werknemer of zelfstandige meer is of geen reële kans maakt op tewerkstelling, hetgeen in casu het geval blijkt. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat zij niet aanzien kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangezien zij zich wendt tot het OCMW en een leefloon geniet.

3.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.18. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL

- *Schending van het artikel 39/79 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 13 EVRM.*

5.3.1.

De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst. "Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel

5.3.2.

De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien de verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking, reeds op datum van 06/09/2018 afgevoerd is uit het register. Inderdaad, in het register staat volgende wettelijke informatie m.b.t. de verzoeker vermeld dat zij een afgevoerd verlies van verblijfsrecht hebben (zie stuk 5) De verzoeker is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing.

Met andere woorden nog voor de verzoeker kennis heeft van de bestreden beslissing zijn zij al afgevoerd uit het register.

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 13 EVRM!

5.3.3.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kan afvoeren uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Toch is het supprimeren uit het register nog voor het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Dit vormt als dusdanig geen effectief beroep en is aldus evident strijdig met artikel 13 EVRM.

Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn verblijfsrecht beëindigd wordt en dat zijn E-kaart dient te worden gesupprimeerd, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden nog voor de daadwerkelijke betekening van deze beslissing en nog voor het verlopen van de beroepstermijn en dus het definitief worden van deze beslissing.

De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde.

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling de verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet en artikel 13 EVRM niet.

Verzoekers rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden."

3.19. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren."

Hieruit blijkt dat de schorsende werking waarvan sprake enkel betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, en niet op andere gevolgen. Er is geen reden waarom verzoekende partij niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Tevens wordt erop gewezen dat ingevolge het 'privilège du préalable' de bestreden beslissing vermoed wordt wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("privilège du préalable") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458).

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van haar een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen wenste uit te voeren of een zodanige maatregel ten aanzien van haar werd genomen.

Een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.20. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Verzoekende partij voert aan dat zij op datum van de thans bestreden beslissing al werd afgevoerd uit het register. Verzoekende partij brengt een uittreksel bij waaruit blijkt “6-09-2018 Afgevoerd-verlies van verblijfsrecht”. Verzoekende partij werpt op dat zij op die manier geen schorsend beroep heeft tegen de thans bestreden beslissing, zij wordt immers al op datum van de bestreden beslissing afgevoerd, terwijl zij op dat moment nog geen kennis had van de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dat de bedoeling hiervan is om haar uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor haar beroep goed en wel behandeld is.

Verzoekende partij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER